



ROBBIE WILLIAMS: BLÍZKÁ SETKÁNÍ 2006

JMÉNO

WILLIAMS, Robert Peter

DATUM

8. dubna 2006

DATUM NAROZENÍ

13. února 1974

MÍSTO NAROZENÍ

STOKE ON TRENT

VÝŠKA

6' 1"

VÁHA

174 liber

BARVA OČÍ

Modrá / Zelená

BARVA VLASŮ

Tmavě hnědá

OBLASTI VÝZKUMU

3 Z 5 - Orientace

Jak čas běží, dospěli jsme k závěru, že inteligence není jedinečná a může se vynořit kdekoliv. Je to znak lidského mozku a jeden z jeho nejdůležitějších rysů je dát smysl osobním i obecným zkušenostem, abychom mohli věřit, že mimozemšťané skutečně žijí, mýty se stávají skutečností a hrdinové přežijí.

Modul 3 z 5 chce, abyste zodpověděli tyto otázky: Je mimozemšťan produktem lidské představivosti nebo výsledkem evoluce?

Bez definice co je to vlastně život, životní síla... jak si budeme jisti, že ji nenajdeme jinde?

Modul 3 z 5 chce, abyste pozorovali proces života a byli schopni rozlišit věci živé od neživých. Živá věc může být pozorována na různých úrovních složitosti. Ale věci živé jsou živé, protože uvnitř nich probíhá proces žití.

Sluneční soustava se skládá ze Slunce, devíti planet, pásů asteroidů, komet a meteorů. Atmosféra Země byla chemicky stejná po 200 miliónů let.

Biologický vývoj způsobuje rozvětvení stromu života ale způsobuje i jeho zánik.

Hlavní činnosti vykonávané naším tělem: dýchání, přijímání potravy, citlivost, pohyb, rozmnožování, růst, vyměšování

OBLASTI VÝZKUMU - soukromě financovaný sociální a vědecký výzkumný program. Založený v roce 1974, zavázal se, že bude provádět experimenty, které povedou k dalšímu vývoji. Nadace chce dovést k dokonalosti své výzkumy v oblasti vědy a technologie a dalších odvětvích lidského vývoje.

Modul 4 z 5 - Diář (DŮVĚRNÉ)

Osobní a obecné zkušenosti

SANTA...

Vzal jsem svého malého synovce zahrát si fotbal. A byl jsem velice ohromen. Má skvělou koordinaci, ale zrovna teď řeší otázku smrti nás všech.

Vzal jsem ho, aby se setkal se Santou. Když jsme dorazili, na místě byla cedule s nápisem: „Santa odešel, aby nakrmil soba.“ A já řekl: „Drahoušku, Santa je blbec, vid?“ A on souhlasil. Je legrační chodit po nákupním centru Grove s pětiletým klukem říkajícím „Santa je blbec“ na ramenou. Taky jsme zpívali Jingle Bells. Freddie zpíval zplna hrdla - musel jsem se smát. Včera střílel z pistole. Byla to jen kuličková. Měl se fakt skvěle. A já jsem si hrál na Tonyho Soprana.

Celý ráno jsme se z postele dívali na kreslený seriály. Miluju je. Jsou tak jiný než skutečnost... Všichni jsou tam jak zfetovaný. Můj oblíbenec je CatDog. Dora - průzkumník byla ale taky hodně dobrá. Freddiemu se nelíbili Sponge Bob Square Pants. Což je dost škoda, protože já bych se na ně docela rád díval.

Jak mám pětiletému klukovi vysvětlit, že všichni musí zemřít?

JOHNYHO ČÁST...

Johnny má ta největší stehna v showbyznysu. Nemůžu uvěřit, že už se známe tak dlouho. Ale nikdy jsem neviděl jeho péro. Divný, bydleli jsme spolu a tak... On moje viděl. Nemám problém chodit nahý. On to nemá rád, ačkoli... Je velice uzavřené, co se týče jeho penisu. Neříkám, že ho chci vidět nebo tak něco, ale je divný, že se to ještě nikdy nestalo.

Měl jsem „elvisovský volno“... Ženská za pultem říkala „Musíte počkat, musíte počkat, Elvis se vrátí“. Já myslím, že vyhrál...

VRH OVOCEM

Soutěž v házení ovocem - předtím, než řeknete, že je to mrhání, není.. Jsem současným šampiónem... Všechno je to v technice.

Lidi občas říkají, že myslím jen na voloviny. No přišel ke mně novinář, aby mi jednou pro vždy dokázal, že je to skoro nemožné

BRAMBŮRKY...

23. prosinec, natáhl jsem si tříslu, což je dost blbý. Jsem dost paličatej (línej) na to, abych šel k doktorovi. Takže dělám, že se nic neděje, protože chci hrát fotbal. Ted' mě to bolí docela hodně, ale bude to ještě horší a stane se z toho ten druh bolesti, kvůli který budu muset zatnout zuby než půjdu (jako pětiletý kluk)

Maří to moje plány. Řekl jsem si: „Dobře, až se vrátím do LA, začnu trénovat, abych vypadal na turné dobře“. Takže od 1. ledna už žádná čokoláda!

Abych byl upřímněj - dělám tuhle bláznivou věc, kterou se snažím oblbnout sám sebe, abych uvěřil, že vlastně nejím. Asi v 5 ráno každě den vstanu s touhou po cukru. Co je na tom blbý... Musím jít celou cestu dolů do kuchyně. A to je podobný, jako když si přeležete ruku a umrtvíte si ji tak... chápete...

A pak tam jsem, v polospánku předstírám, že tu tabulku čokolády o velikosti Sussexu nejím, oblbuju sám sebe vírou, že prostě svoje činy nemám pod kontrolou. Je to jen sen, kterej se mi zdá. Pak jdu do postele a položím dílky Cadbury na noční stolek. Zavřu oči a ležím. A pak se naštvu, protože jsem sice unaveněj, ale tu čokoládu musím sníst celou...

Všechno je v háji, pokud nenajdu místo, kde dělají britskou čokoládu. Americká čokoláda je pěkněj hnus. Připadá mi nechutná. Pane Hershey, měl byste se stydět. Čím krmíte vaše krávy? Křídou?

Ameriko, lžeš. Čestné místo na regálu v supermarketu hlásá „Jsem na cestě“. Ve skutečnosti není. Kdybyste tak ochutnali pravou čokoládu od Cadbury... Běžte se vysrat...

Vyber si „čistou čokoládu“ - bez příchutě, pokud jsi začátečník - kdyby sis vybral hned nějakou s ovocem a ořechy, mohla by tě odradit. Já osobně upřednostňuju čokoládu s mandlema, jak jsem totiž zjistil, rozinky jsou pro moje chuťový buňky trochu moc.

V Americe není moc velkej výběr co se týče brambůrků. Říkají jim „Chips“

Je to fuk, Barbecue nebo bez příchutě. No tak, Ameriko, seš svobodná země. Země, kde vybrat si je božský právo. Zaveďte příchut' garnátů a uskutečňte sen. Dělají, myslím, pažitkový Pringles. Co lidi v továrně Pringles dávají do těch malých zmetků: Opravdu nechutný... „jednou se tím naláduješ a nemůžeš přestat“ měli by je jíst se sloganem „Chutnají? Ty tlusteš idiote...“

Nikdy jsem nebyl fandou Wotsit. Ted' jsou „Square brambůrky“ od Walkers range trochu jako starší bratr Diskos!. Gary Neville brambůrkového světa. Téměř nepochválený, ale budete je chtít jíst celý den.

Monster Munch. Jé, ale ne... Oblíbený brambůrky Jonathana Wilkese. Já myslím, že má chuťový buňky jako dítě, ne tak ušlechtilý jako já.

Musím se ještě dostat do dance music. Nikdy předtím jsem jí nerozuměl. Žádné texty? Electro-house je fajn, má dobrej rytmus. To je to, co říkají starší členové mojí rodiny, když jim zahrajou svoji novou píseň. Nevím, co to znamená. Asi mají na mysli takty nebo co... to a „chytlavé... velice chytlavé“

CHCI DĚLAT SPRÁVNÉ VĚCI...

Pro lidi v Hollywoodu je tu pár takových pravidel (o randění). A všechna jsou úplně debilní. Netelefonuj dřív než 2 den. Nevracej se k němu dřív než po dvou dnech atd. To všechno je blbost. Pokud někdo používá tyhle pravidla ve vztahu se mnou, poznám to a oplatím mu to - už s ním nikdy nepromluvim.

Dneska jsem venku s klukama. Jsou to dobře vypadající kámoši a když se trochu upravíme, vypadáme všichni úchvatně. Jdeme do Soho House. Soho House je bar v Londýně. Jsem jeho členem. Každě rok v době, kdy se předávají Oskary, pronajmou obrovské dům na Hollywood hills, odkud je výhled na LA. Je to něco - vidět, jak nemůžou získat licenci, všechno je zadarmo. Super.

Jamie Oliver tam jeden večer vařil a vypadá jako někdo z Hollywoodu - velice vrzušující. Ačkoli jsem v klubu celebrit, vždycky jsem radostí bez sebe, když dovnitř vstoupí někdo známej. Je to místo, kam vždycky chodím a čekám co se bude dít. Budoucí paní Williams možná...

Mí přátelé a já sedíme uprostřed místnosti u velkého jídelního stolu. Nemůžu se rozhodnout, jestli Reservoir Dogs nebo Broke back Mountain. Náš stůl se zdá být populární. Lidi chodí okolo, stojí a klábosí, dokud se neposunou dál.

Vypadá to, že se předhání, kdo má lepší ohoz. Já mám teda jiný zájmy. Jsem víc doma v teplákách a teniskách, ale něco na tom je. Když si vezmete tříčtvrteční kabát, způsobí to, že pokynete hlavou, když vstoupíte do místnosti. Stojíte vzpřímeně a myslíte si, „ Hmmm, lidi civí, ale jednájí se mnou jako s hvězdou... možná neuvidí toho malého tloušťíka, kterýho jsi nechal v šatně, když ses oblíkal. Je legrační, kolik času strávím tím, abych nechal toho malých tlust'ocha napravo od zrcadla, když odcházím. Ale vždycky když se vrátím, je tam zase.

Do auta a jedu zpátky podél Sunset Strip. Je to dlouhá cesta, ale touhle dobou to bude hukot a bude tam pěkná podívaná. A taky že jo. Mám radost ze zářících světel, světel a ohňostrojí. Všechny ty světelný reklamy, který klamou a já si užívám svého nočního kousku Americany (zřejmě pizza)

LESBIČKY A KNIHOVNÍCI

Zůstávám v hotelu někde ve čtvrti Soho na Manhattanu, v New Yorku. Mám problém se zádama kvůli tomu, že jsem hrál fotbal, i když jsem neměl. Je to blbý. Chodím jako kdybych měl obrnu.

Předchozí nedělní noc, Tower Records, Los Angeles... Jdu dovnitř, celej zkoprnělej, zahlídl jsem jednoho známého zpěváka R'N'B, on zahlídl mě, stejně jako jeho banda. Zklamaně se na mě podívali. To proto, že jsem kvůli bolavým zádům chodil tak, že to vypadalo, že si o sobě myslím, že jsem gangster. Byl to trapas.

Jsem smutnej. Ženský se snaží ze mě udělat pitomce a protože chodím ven častěji, stává se to skoro pravidlem. Nedělám si srandu - jsem v háji. Bolavý záda, těžký srdce...

ZPÁTKY V NEW YORKU...

Sedím ve vestibulu. Je tu přehlídka modelek/hereček. Všechny si je prohlížím. Dvě dávky úžasu a jedna dávka zděšení. Ano... obal vypadá bezvadně, ale když si je vezmete domů, zjistíte, že jsou nějak špatně zapojeny nebo že chybí nějaký součástky.

New York dneska hučí. 11. března, noc před St. Paddies Day

Když se na to podívám z druhý strany (ještě jednou znovu), pak možná irskej bar není nejlepší místo pro usedlou hvězdu Robbieho Williamse. Jsme teď na okraji města, pár bloků od Times Square. Taxík zastavil u Paddy O'Reilly's (nebo jak se to jmenovalo). Kvůli zádům jsem se musel odrazit od zadního sedadla. Trochu se kolíbám a jedním posledním pohybem s velkým oddychnutím vyseďám z auta a stojím na nohách. Cítím se - a taky tak vypadám - jako někdo dvakrát starší než já.

Zákaz kouření je dodržovanej a chodník je přecpanej lidma z Paddies. Všichni jsou totálně nalitý a velká většina z nich už je skoro mrtvá. Když jsem vystoupil z taxíku, sborově mě přivítali " Rabbbbbieeeee!" Je těžký projít davem dost nadšených pijanů. Jedna ženská (která vypadala jakoby se živila asfaltováním silnic) mi vytáhla tričko a začala mi hladit břicho. Osahává mě teď všude. Není to nic příjemného.

Rychle přelítnu bar, abych se dostal do zadní místnosti, kde hrajou mí přátelé kulečník. Je tu i James Blunt a většina jeho kapely. Viděl jsem je hrát předešlou noc a byli vynikající. Vidím ho teď podruhé - je velice charismatickej a má spoustu dobřejch písniček. Jeho album (Back to Bedlam) se začíná prosazovat v amerických hitparádách. Jsem na něj hrdej (i když ho moc dobře neznám) - je to čestnej chlápek. Velice skromnej a od pohledu vypadá, že se má skvěle. Poslední Brit, kterej byl na vrcholu hitparády, byl Elton John v roce 1997 (tuším) a předtím asi Sting. Tisk doma v Británii mu opravdu dost ztrpčuje život. Opravdu čest být Jamesem Bluntem - je to jeden z nás a musí utéct do Ameriky.

VELMI MĚ TO MRZÍ...

V letadle do jižní Afriky, cestou přes Terminál 4, letiště Heathrow

Zjistil jsem, že kdykoli jsem na veřejnosti, neustále zklamávám lidi, na jejichž tváři vidím: „Robbie, můžeš nám tohle podepsat“ nebo lidi, kteří zkouší podávat mi svoje mobily: „Robbie, můžeš promluvit s mojí ženou?“ Odpověď na tyto otázky je vždycky „Ne“ nebo „Opravdu mě to velice mrzí, ale teď se to nehodí“. Ta poslední věta je nová zbraň. Nevím proč, ale většinou použití slov „nehodí se to“ spoustu lidí ohromí natolik, že to akceptují (většinou). Chci říct, nestěžuju si - ale je to věc, která je mojí součástí. Chtěl jsem vám jen říct, jak to vidím já.

Lidi většinou zazmatkují, když se se mnou setkají. Dělají a říkají věci, který jsou trochu legrační a nebo na druhou stranu dost ošklivý a urážlivý. Řekl bych, že 50 % lidí, který potkávám, jsou jako „milí králíci, když na ně rozsvítíte“, ti druzí jsou...

15 let jednání s lidma obou výše zmíněných skupin mě už trochu unavuje. Ne, unavuje mě hodně. Prostě nemůžu udělat všechno, co lidi chtějí. A je mi to líto. Rád bych, ale prostě nemůžu.

Vidím zklamání ve tvářích lidí, jejichž žádost jsem odmítl. Jsou zklamaní mnou. Bolí to. Říkají si: „No jo, seš stejnej jako ostatní, že jo?“

Věřte mi, paní nebo pane. Vůbec nejsem „stejný jako ostatní“. Jsem dobrej chlápek. Dělán, co můžu. Mobil je nejhorší věc.

Lidi, co neznám, chtějí, abych mluvil s dalšíma lidma, který taky neznám, i když mám zrovna v ruce péro a močím. Dřív, VŽDYCKY, když jsem se podvolil a zavolal z cizího mobilu, na party nebo někde, osoba na druhý straně nevěřila, že jsem to já. A já zkoušel různé argumenty, který by ji přesvědčily, že jsem to opravdu já - popová hvězda Robbie Williams. Tohle může nějakou dobu trvat a není to sranda. Párkrát jsem řekl: „Fuck- off nebo „Přestaň se flákat a dej mi pokoj“ nebo tak něco. A ten člověk řekl: „Co?“ - A já se jen zasmál pod vousy. Už tu „věc s mobilem“ nikdy neudělám. Bere to mně i ostatním spoustu času (a peněz).

Anglii jsem opustil ze tří důvodů:

1. Zklamání lidí mi zlomili srdce. Nemohl bych dýl zůstat. V USA do mě lidi citově neinvestují. Většina z nich ani neví, kdo jsem. Zklamal jsem velice málo lidí. Podepisovat se tady je skoro „štěstí“. Nestává se to často a 99% lidí, kterým se podepišu, jsou turisté. Docela často si povídáme nebo trochu žertujeme. Udělám to svoje „nejsem hajzl“ a pak odejdou
2. Britský tisk
3. Počasí

LASKAVÉ OČI A DVOŘENÍ SE...

Myšlenka #1

Je Moorrisseyova máma naživu?
Zajímalo by mě, jak často ji vidí
Slyšel jsem, že je zamilovaný

Myšlenka #2

Myšlím, že homosexuálové jsou dost stateční. Péra jsou sakra hnusný.

Dnes v noci jsem se skoro zamiloval. Byl jsem tak blízko... Vyděsilo by mě to i za denního světla. Rozrušilo, zmatlo a nakonec mě to úplně zdrtilo. Do prdele - otevřeně se přiznat, že se chce člověk milovat, je hrozná věc. Skoro jsem si myslel, že jsem Ji dnes v noci našel... Skoro

Byl to jen případ chybné identity. Je to všechno velice, velice kruté. Musím přiznat, že jsem brečel, když to narazilo do mojí nohy. Zapomněl jsem na všechny své obranné prostředky a dovolil, abych uvěřil snu. Nedůvěra zastaví chtíč nebo ho aspoň o chvíli posune.

Nevíra v lásku je o dost snadnější než ničit si duši hledáním. Je to příběh starej jak sám život. Ale život v týchle „nový mediální době“ způsobuje, že očekávám, že věci budou rychlejší, větší a krásnější. Čekání na partnera je „velice moderní neduh“

Nemůžu říct kde, kdy nebo kdo Ona je. Rád bych, ale způsobilo by to hodně problémů. Problémů, který nepotřebuje mít a který si nezaslouží.

CAPE TOWN - plusy a mínusy...

Život je něco jako 90 minut fotbalu - plnej střídavýho štěstí. Holky jsou jako protihráč a vy nevíte, jak je obehrát.

Natáčím videoklip k písničce „Sin, Sin, Sin“ v jižní Africe, v Kapském Městě. Zdá se, že lidi jsou tu opravdu milí. Jižní Afrika se stane mojí novou „sportovní zemí“. Austrálii mám taky rád - pokud nehraje nikdo z britských ostrovů, fandím těmhle zemím.

Hotely, ve kterých jsme ubytovaní, jsou trochu zaostalý, ale počasí je skvělý. Stejně jako ženy (a muži). Jeden den jsem říkal, že podíl mužů a žen je 70 na 30 ve prospěch mužů. Kapský Město je hustě obydlený homosexuálama - ve skutečnosti 10 % z těch zmíněných 30 % jsou gayové - no, to si umíte spočítat.

Pojem „supermodel“ je v těchto dnech velice často používanej. Všechny plátky tohle slovo používaj ve spojitosti s každým, kdo má kozy.

Kvůli natáčení klipu „Sin, Sin, Sin“ jsme uspořádali malou party v klubu vzdáleným 10 minut od hotelu. Byl velikej a úplně zaplněnej spoustou krásnejch lidí. Zavedli mě do oddělený sekce. A tam jsem zůstal sám, zírajíc na zástup klubařů s mobily v ruce, jak se baví.

Naštěstí to netrvá dlouho, než se objeví jedna z modelek z klipu. Ani jedna z těch holek z natáčení není volná. Něco musí být na Kapskýmm Městě, co způsobuje, že člověk tu nesnese být sám.

Je čas jít. Kluby a bary se rozpadají, když jsem uvnitř. Místo je narvaný k prasknutí. Lidi nesnáší přítomnost ochranky, mojí ochranky. Lidi se mnou chtějí mluvit a pokud nemají povolení, po několika odmítnutích začíná být celá ta záležitost trochu nechutná. Já (a moje ochranka) jaksi aniž bychom to sami zavinili, čelíme výhružkám. A já (protože jsem nedovolil, aby se ke mně mohli přiblížit) jsem se stal (v jejich očích) „správněj čuramedán“ a „Ten, co si, kurva, o sobě myslí?“ A tohle se bohužel stává všude, kam jdu. To je důvod, proč chodím ven co nejmiň.

Zase jednou odcházím poražený

Někoho jsem pozval do hotelu, velice hezkou holku, která vypadala jako mladá Joanna Lumley. Říkám Olimu (kadeřník a sranda), že chci pozvat tu výše uvedenou krásku a on povídá: „Hele, já s ní mluvil, je fakt dobrá, ale říkala mi, že ráno musí do školy.“ Usoudil jsem, že být zatčenej v jižní Africe by pravděpodobně nebylo moc legrační a šel jsem spát.

VÝTAH Z „ROBBIE'S BLOG“, KTERÝ JE PŘÍSTUPNÝ VÝHRADNĚ NA WWW.ROBBIEWILLIAMS.COM

PLNÉ ZNĚNÍ A PŘÍSTUP K ROBBIEHO ZÁPISKÁM ZÍSKÁTE REGISTRACÍ NA INNER SANCTUM NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH WWW.ROBBIEWILLIAMS.COM

Přeložila: Bety
robbiewilliams.webz.cz
kontakt: robbiewilliamswebz.cz@centrum.cz